

Beeld/spraak

Luc GORDTS / Jozefien VAN HUFFEL

SINT-JORIS-WEERT | Deze vrijwilligers horen, officieel toch, bij de Werkgroep OntwikkelingsSamenwerking Korbeek-Dijle. Tegelijk walmt de 'W' van 'WOS' andere welriekende woorden. Weken Wafels bakken voor de Wereld, bijvoorbeeld. Aan vier kerken worden die wafels dan na de viering verkocht. De centen vliegen uit naar Afrika en Latijns-Amerika, naar missionarissen en anderen met een missie. Misschien deze missie: kansen en bezieling voor mensen die zich zo ondernemend dromen als de wafelbakkers van WOS.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Thomas Merton

KERK & leven, 18 FEBRUARI 2015

Thomas Merton bestempelen als een „narcistische persoonlijkheid” - zoals in uw artikel - lijkt me een onterechte scheeftrekking van de realiteit. Wie die monnik en authentieke godzoeker zo typeert, heeft volgens mij weinig begrepen van de spirituele evolutie en de verbluffende diepgang in zijn geschriften, die uitgerekend het narcisme ver overstijgen.

Leo MERCKX, Linden

Barmhartig

KERK & leven, 21 JANUARI 2015

Volgens lezer Gilbert Knuyt is iedereen welkom in de eucharistievieringen en dat beaamt ik ten zeerste. Hij schrijft ook dat de Kerk zich niet te principieel noch te conservatief opstelt, maar daarbij heb ik toch enkele bedenkingen.

Volgens hem mogen gescheiden en hertrouwde gelovigen niet te communie gaan omdat ze in ernstige onmin leven met God en ze dus eerst hun toestand moeten regulariseren. Als regulariseren

betekent dat de echtscheiding ongedaan wordt gemaakt, dan vrees ik dat men het onmogelijke vraagt. Ik verwijs hiervoor naar het relaas van lezeres Martine Van Hoorebeke in KERK & leven van 17 december 2014. Dan wordt het duidelijk dat er iets mis is met die kerkelijke principes. De fout is dat de Kerk geen schuldvraag stelt, maar God doet dat wel.

In de eucharistieviering worden wij allen door de priester uitgenodigd aan de tafel van de Heer en wij antwoorden allen: „Heer, ik ben niet waardig dat Gij tot mij komt, maar spreek en ik zal gezond worden.” Waarom zou de Heer niet spreken tot het slachtoffer van een scheiding? De Heer is toch barmhartig.

Louis STOOFS, Wommelgem

Hilde Uyttersprot

KERK & leven, 18 FEBRUARI 2015

Het interview met zuster Hilde Uyttersprot in de rubriek *Klapstoel* was een schot in de roos. Op een bijzondere manier geeft zij het geloof met verve door. Haar woorden zijn tegelijkertijd ontroerend

en zeer spiritueel. De passie waarmee ze jongeren in vuur en vlam zet voor het katholieke geloof is meer dan lovenswaardig. Zij dringt door tot de ziel van die jonge mensen. Een heel eenvoudige zuster die groot is in daden.

Ik hoop dat wij als christenen meer mogen bijdragen tot het cultiveren van het ware katholieke geloof. Als we erin slagen de heilige eucharistie en het sacrament van boete en verzoening waarachtig naar jongere gelovigen over te brengen en te doen opnemen, dan slagen we vooralsnog glansrijk in onze missie. Laat ons met een zuiver hart de geestdrift ontwikkelen om onze Heer Jezus ook aan zijn kruis bij te staan.

Luc VERREYCKEN, Aarschot

Preek en rituelen

KERK & leven, 11 FEBRUARI 2015

Ik verwijs naar de lezersbrief *Een goede preek* van Jozef Jackers. Ik ben een van die 'ongeschoolde' ouderen die indertijd naar de Latijnse gezangen gingen luisteren tijdens de zondagsmis. Volgens lezer Jackers „lazen sommige gelovigen

in een misboekje en anderen, die hun plechtige communicatie hadden gedaan, in een missaal. Het merendeel echter bad Onzevaders en Weesgegroeten of keek gewoon toe”. Ik kan me voorstellen dat zulke dingen bij hem gebeurden, maar in het Brabantse Londerzeel volgden de kerkgangers de mis in hun missaal, dat opengeslagen werd op de mis van de dag. Inderdaad in het Latijn, met de vertaling ernaast gedrukt.

Het Onzevader werd samen gebeden in het Latijn, wat iedereen normaal vond. Zo 'ongeschoold' waren de mensen hier niet dat ze het niet begrepen. Wat meer is, tijdens een gezongen mis zong iedereen die Latijnse gezangen gewoon mee. De misdienaars – ik was er zelf een – wisten wat ze zegden wanneer ze de priester antwoordden, inderdaad, in het Latijn. Kunt u zich dan voorstellen dat wij, in de jaren 1960, de jaren van de vernieuwing na Vaticanum II, als jonge mensen en jonge ouders die nieuwe, inderdaad 'ijle' teksten hopeloos leeg vonden en dat we onze kinderen dan ook niet meer naar de

zondagsmis stuurden? Alle waarden die wij hadden meegekregen, waren plotseling van geen tel meer.

De oude rituelen waren voorbijgestreefd en moesten zo snel mogelijk worden vervangen door nietszeggende teksten in de volkstaal. Nochtans was een mis in het Latijn universeel, in die zin dat ze zelfs in het buitenland, tijdens de vakantie bijvoorbeeld, een sfeer van familiariteit creëerde. Waarom werden die aloude rituelen van destijds plotseling als nonsens van de hand gedaan? Waarom werd bijvoorbeeld het altaar, met zijn trappen als symbool voor Golgota, vervangen door een soort van picknicktafel? Wij begrepen het toen inderdaad niet meer.

Jammer dat zelfs de beste predikanten hun vernieuwende preken nu moeten houden voor hooguit een handvol, weliswaar 'geschoolde' jongere kerkgangers. Veel van die 'ongeschoolde' gelovigen van weleer hebben inmiddels afgehaakt.

William VAN HEMELRIJCK, Wolvertem